

CANADA.

THE SWEDISH WEEKLY.

ÅRG. V. — N:R. 1.

WINNIPEG, MAN. den 7 JANUARI 1897.

LÖP. N:R 149.

Vid årsskiftet.

1897. Hvad bär det i sitt sköte? Intet svar kommer från hvarken när eller fjärran. Det är förmodligen också det bästa, att vi veta så litet och kunna ana mindre. I alla fall tillönska vi läsaren

God fortsättning.

Det gångna året har åtminstone klimatiskt hänsende varit mycket egendomligt. Efter en jennforesevis mild vinter kom en lång, var väv med lokala översvämningar, som fördröjde och i enstaka fall omöjliggjorde sädd. Efter sådana många kulna dagar därefter plötslig öfvergång till värme, hvilken på många ställen förorsakade rost. Året kan ej anses vara mera än medelmåttigt såvidt som skördutfallet angår. Deremot hafva priserna hållit sig ganska höga och farmarne hafva hemtat mod att gripa kraftigare i plojen. Efterfrågan på land har varit synnerligen stor denna höst och årsgamla skulder hafva bealts. De vanliga vinterrekursionerna hafva därför också patroniserats i hög grad, och det väntas, att de, som denna vinter gått för att besöka släkt och vänner i östern, skola förnämliga emigrantströmmen från östra Canada till Manitoba. På tal om landbruk må här anmärkas, att det förefaller mycket besynnerligt att höra talas om stor import af fjäder från östern. Egendomligt vore, om ej våra farmare skulde kunna uppföra tillräckligt af kalkoner och höns för att fylla lokalbehovet.

I politiskt hänsende hade vi den 23 juni i det närmaste en jordbävning. Protektionisterna blefvo burliga körd på porten och Mr Lauriers frihandelsvänliga åsigt vann dagen, en åtminstone för vöstra Canadas landbrukare betydelsefull seger, som borde innebära viktiga förändringar och lättnader i deras utgifter, för de mest nödvändiga artiklar, som t. ex. fotogen, redskap o. s. v. Ännu har intet försports, men Mr Laurier har beslutit sig för att fylla det gamla rådet "festina lente", d. v. s., skynda långsamt, isynnerhet som många detaljer måste nog öfvervägas med hänsyn till erhållandet af de för regeringens vidmakthållande nödvändiga medlem.

Lake Dauphinjärnvägen har fullbordats så långt som ännu väntas på detta år. En mängd landskare hafva allaredan begifvit sig dit, och nästa vår väntas en allmän rusning till denna vidtberkyade del af Manitoba.

Tva tje. historier.

Huru slipade pariserjufvarne äro synes af två nedanstående historier, tagne från "Le petit Journal".

För ungefär 3 månader sedan flyttade hr M. L. med sin familj ut på landet och lemnade sin våning under portvakens uppsikt. Två dagar efter familjens bortresa infunno sig 4 män med ett stort klädsåk, som de påstode sig hafva fått order af hr M. L. att leverera samt frågade portvakten, hvarest det skulle placeras. Den senare, ehuru något för-

vånad öfver skieknigen, hvarom han ej visste något, visade karlarna upp i våningen. Skåpet, som syntes vara mycket tungt, ställdes i tamburen, hvarefter bärrarne aflägsnade sig och dörrarne låstes.

Följande morgon anlände samma fyra män åter, medförande en mindre möbel, som enligt deras påståen de egentligen skulle lemnats hos hr M. L. i stället för skåpet, som af miss-tag inlemnats och tillhörde en annan person. De bådo att få göra utbyte, hvilket också skedde under portvakens uppsikt. De fyra bärrarne tycktes emellertid hafva betydligt mera besvär med att föra ned skåpet, som ändtligen lastades på vagnen, hvarefter männen aflägsnade sig.

Under hr M. L. frånvaro gjorde portvakten sina regelbundna turer genom våningen för att se, om allt var i ordning, liksom han äfven mycket nog öfvervakade de fyra männen båda gångerna de voro i våningen. Allt syntes emellertid vara i bästa ordning.

Efter 3 månaders frånvaro återkom hr M. L. med sin familj och fann allt i ögonsevärd ordning. En dag öppnade han emellertid en viss låda och fann låset upprutet samt åtskilligt af innehållet gånet. Vid närmare undersökning visade det sig, att allt silfver jemte en mängd andra dyrbarheter, som med lätthet kunde afyttras, stulits.

Hr M. L. ringer upp portvakten, som berättar om klädsåket och de fyra männen. Allt blef i ett ögonblick klart för hr M. L. De fyra bärrarne hade haft tjuften i skåpet. Denne hade under nattens lopp genomletat våningen och på morgonen krupt in i skåpet med alla gyrbarkheter och portvakten hade därför ej sett honom.

II.

En mycket rik rentier hr M. 70 är gammal och boende i Paris vid gatan Pigalle, begaf sig den 4 Dec. till Havre för att reglera några affärer, samt tog samma dags aftontåg för att gå hem. Han hade 12,500 fr. i sedlar i en liten lederväska, som han bar på bröstet. Han gick in i en första klassens kupe, slog sig ned i ett hörn och beredde sig på en lugn tur. Ungefär samtidigt inkom en ung herre, klädd i elegant resko, stym, och tog plats midt emot hr M. Efter hand fylldes kupen med resande och tåget sattes i gång.

Efter en stund insomnade hr M., han drog timmerstockar, sof med knutna händer och väskan på magen. Tåget gick mycket fort och tystna den i kupen stördes endast af den gamles snarkningar. Ungefär två timmar förlöto på detta sätt.

Plötsligt började den unge mannen att hosta skata, smög samt började tilltala sina medpassagerare. "Mina herrar", sade han med låg milt röst, "jag ämnar med er tillåtelse spela min farbror ett litet puts, det är nemligen min farbror, som snarkar här i hörnet. Jag tänker taga hans väska, stiga af vid nästa station för att gå in i nästa kupe, hvarefter jag genom det där lilla fönstret kan se hvad slags min han gör, då han upptäcker, att väskan är gången. Vi komma alla att få trefligt, derpå är jag säker". Alla medresande ansågo skämtet ypperligt och den unge mannen började sina operationer.

Han tog fram en pennknif, afskar remmen, tog väskan under armen, steg af vid första uppehåll samt försvann. Hr M. sof fortfarande.

Tåget närmade sig Paris, då den gamle rentiern vaknade; alla hade uppmärksamheten fäst på honom och åtskilliga började redan fnittra. Hr M. sträcker på sig, gaspar, gnug-

gar sina ögon och sätter sig; plötsligt spränger han upp och skriker: "jag är bestulen! Någon har stulit min resväska! Jag förbjuder en hvar att gå ut!"

Alla brusto ut i gaskratt åt detta utbrott af liska, och detta beteende retade den gamle ännu mer.

"Lugna er, min herre," sade ändtligen en af de resande, "det är endast ett spratt, som er brorson spelat er".

"Men jag har ingen brorson," tjuvter rentiern, "jag reser allena. Jag är bestulen, bestulen!"

Saken fick nu ett helt annat utseende och medpassagerarne slutade skratta. Förklaringar följde i Paris och det faller af sig sjelf, att man ej sett hvarken väskan eller den föregifne brorsonen.

Hr M. klagade hoc polisen och svor heligt, att han ej skulle sova i jernvägskupen efter detta.

Stockholms utställningen 1897.

Vi hafva mottagit mycket vackra träsitt visande huru utställningen kommer att te sig både från Salsjösidan och Mälarsidan. Innet har ännu försports om biljetten komma att bli lägre än vanligt men det är att befaras att de ej kunna väntas gå lägre på grund af den öfverenskomelse, som träfat, de olika ångbåtsliniern emellan, att ej sänka priserna.

Vi hafva hört, att det bildats klubbar nästan öfverallt hvarest landsmän finnas, för att genom veckobetalningar spara den nödvändiga reskassan. Det vore angenämt om äfven om det dylikt företag skulle kunna sättas i gång, ty det är osannolikt att man skulle kunna göra afval med jernvägsbolaget om en billig returbiljet i händelse ett tillräckligt antal deltagare skulle anmäla sig.

CANADA.

Halifax. Spring Hill kolgrufvan tog eld 800 fot under jorden och brann en lång tid, förorsakande stora förluster. Lyckligtvis skadades ingen af arbetarne. Samma grufva har varit utsatt för flera olyckor, bland hvilka den största var i februari 1891, då 120 män och gossar dödadades genom explosion.

Montreal. En storstad bankett gafs till förmån för Mr Laurier den 30 sist. i Montreal. 855 herrar voro närvarande, bland hvilka märktes förutom alla kabinettministern, Premier Greenway af Manitoba. Mr Laurier talade öfver en timme och helsades med största entusiasm. Han uppehöll sig ganska länge vid Manitobas skolfrågan, som enligt hans uttåg hade lösts på ett mycket lyckligt sätt för katolikerna mera förmånligt sätt än hvad det konservativa partiet haft för afsigt att gifva. Förste ministern åtnöjde sig med att ytterst flyktigt vidröra de katolska biskoparnes bannlysning vis-a-vis "Lelecteur". Mr Greenway, som likaledes blef ytterst entusiastiskt emottagen, berömde naturligtvis Manitoba och uttalade sin glädje öfver, att skolfrågan äntligen var afgjord. Han förklarade sig villig att behandla katolikerna med största vänlighet och påstod sig hafva många utmärkt goda vänner bland fransmännen.

Som svar på biskoparnes bannlysning har Mr Beauregard, utgifvare af "La patrie" uttalat sig synnerligen skarpt mot kyrkans öfvergrepp i politiskt åsende. Han ställer sin tidning och sin förmögenhet till buds i kampen mot kyrkans öfvervalde i Quebec. Biskoparnes svar mottogs med stort intresse.

Trefligt måtte det vara nu för tiden i provinsen Quebec! Veta alla, att romersk-katolska kyrkan i detta land har sitt hufvudquarter, och den regerar väldiga öfver de troende. På grund af den välsignade Manitoba skolfrågan, hvars uppgörelse ej synes falla de höga prelaterna på läppen, hafva dessa förbudit en hvar, under hotel-se om bannlysning och evinnerlig skärmseld, att läsa en viss tidning, "Lelecteur", som tagit skoluppgörelsen i försvar. Tidningen har måst upphöra, men förbudet har väckt stor förargelse hos de fränsinnade bland fransmännen, som nu tänka upptaga kampen mot kyrkan för politisk frihet. De tänka med rätta, att presterskapet är både nödvändigt och nyttigt på sin plats — men ej mera. Katolska kyrkan vill ej släppa sitt tag, och striden kommer nog att bli bitter och lång. St Boniface ärkebiskop är f. n. i Quebec, förmodligen för att "blåsa på".

Mr Tarte, minister för Public works, ämnar framkomma med ett lagförslag att göra brottmålsak mot presider som blanda sig i valangelägenheter, antingen från predikstolen eller genom enskilda besök. Mr Tarte's egen tidning, "Le Cultivateur" motarbetas häftigt af det katolska presterskapet, och den påstås hafva förlorat 20000 subskribenter på grund af skolfrågan.

Ottawa. Dominionparlamentet väntas sammanträda i mars månad, och en lång lillig session väntas på grund af flera viktiga frågor, såsom tullfrågan, civilstatens tjänstgöring o. s. v.

Hon Clifford Sifton, inrikesministern, har köpt sig hus i Ottawa, hvilket visar, att han ej tänker komma tillbaka så fort, som hans motståndare påstå.

Alla banker förklarade sig villfärdiga med det slutt hvarpå vecklar möttes den 4 dennes.

Toronto. Mayor Fleming återvaldes till mayor för 1897 med 1,500 rösters majoritet.

Frågan om söndagsspårvagnar hafva under åtskilliga år varit på tapeten, men alltid blifvit slopad. Denna gång skola skattdragarne rösta, och utgången väntas med osanning. Frågan har starka förespråkare, men också inflytelserika fiender.

För Staternes hanker synas återigen vara på fallrepet. På en dag, den 4 januari, stängdes ej mindre än fem banker, nämligen tre i St Paul, en i Nora Springs, Iowa, och en i Devils Lake, N. D. Under den sista veckan hafva ej mindre än tio banker stängts.

Arbetslöse flocka i stora massor till staderna, och den förespådda förbättringen i alla grenar af industri och penningmarknaden synes låta vänta på sig.

Svensk-amerikanska jubileumkomiteen hade i fredags qväll sammanträde i Svenska Ingeniörsklubbens lokal, 439 Henry st. Resultatet af den hållna priställingen meddelades, och hade skulptören Charles Friberg i Rockford, Ill., tillerkänts första priset för den af honom utförda modellen. En mängd inkomna skrivelser upplästes, utvisande, huru intresset för saken öfverallt är i stigande. Man uttalade förhoppning om att den under insamling varande penningsumman kommer att lemna ett överskott, sedan kostnaderna för silfverpjesen blifvit betäckta; och i sådant fall är det kommittens afsigt att jemte silfverpjesen och adressen sända öfverskottet såsom en gåfva till konung Oscars senatorium för lungsjuka. Af mötet framgick, att företaget vunnit genklang hos Amerikas svenskar och att det icke är det minsta tvifvel om att det kommer att krönas med framgång.

En New York domare yttrade sig nyligen på följande sätt till en unggersk klubb, som sökte få sina stadgar lagfästade i och för att närmare förena de unggerska emigranter, som slagit sig ned i New York: Jag motsätter mig på det bestämdaste allt, som på något sätt kan förhindra utländingar från att blifva amerikanska medborgare, samt har till syfte att uppmuntra och stärka "gamla lands" ideer. Då en man en gång lemnat sitt fädernesland, upphöra hans pligter mot det landet och hans skyldigheter tillhöra det adopterade landet medan hans kärlek för fäderneslandet endast blir en känslosak. Samma kan med största fördel tillämpas på Canada och dess invandrare.

En tultestation har upprättats i Edmonton med A. Osborne som förvaltare.

Mr Hallonqvists nyimporterade ansjovis är delikat. Hvarföre ej försöka den.

Landsmän observera de ytterst billiga land, som bjudas ut af herrar CröTTY and Cross!

Woodbine Hotel i Whitewood har köpts af Mr May från Indian Head. Tillträdesker i slutet af denna månad.

En vildkatt hölls tre sectionsmån på afstånd ungefär en timmes tid, innan de lyckades döda den, skrives från Dunmore.

W. Curran af Regina som dömdes till 5 års straffarbete vid Stony Mountain, för mordbrand har lösläppts på grund af tekniska fel i rättegången.

Efterdyningar af valet den 23de juni, börja göras sig kända äfven här i Winnipeg, hvarest en viss Geo Anderson befunnits skyldig att undergå ransakning för att utbröna, om han är skyldig till att ha försökt muta tjänstemännen i de olika vallokaler, om att "fixa" röstsedlarne till förmån för den konservativa kandidaten.

Canadas ungdom, är ej buskablyg om man för dömma af nioårige Reginalds Hendersons 25 mil långa utflykt för att hälsa på sin farbror. Enär han gaf sig i väg utan föräldrarnes vetskap, voro de naturligtvis mycket oroliga, tills underuttelser ankomo från farbrodern.

Dubbelbröllop firades den 29 dec. i vagninspektören vid C. P. Ry. Mr John Milles hus, i det hans eget silfverbröllop egde rum på samma gång som dotterns giftermål med Mr George Dodds från Pipist me. Många smakfulla presenter kommo paren till del, och glädjen stod högt i tak. "Canada" gratulerar.

Arbetsföreningens butik har nu varit i verksamhet omkring en månad, ehuru den ej rönt den uppmuntran, och det understöd, som lofvades. Inventering har fullbordats, räkenskaperna justerats och föreningen utbäder sig skandinavernas i Winnipeg och omnejd välvilliga uppmuntran. Föreningens styrelse bestå af herrar Turner, ordförande, W. A. Myhre, sekreterare samt O. Lindgren kassör.

CANADA.

Utgives hvarje Torsdag i
Winnipeg, Man.

M. ZULLIACUS, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS:	
Helt år	\$1.00
Halft år	0.50
Fjerdels år	0.25
Helt år till Sverige	1.50
Halft år	0.85
postporto inbegripet.	

Lokalgenier önskas i alla svenska samhällen och lännas god provision.

Korrespondenser, korta och intressanta smottages med tacksamhet.

Prenumerationsmedel bör sändas med Post- eller Express Money Order eller Registrerat brev till

CANADA,

Box 612,

Winnipeg, Man.

NY FÖLJETONG!

Härmed påbörja i denna tidning en följetong, som med rätta kan nämnas ny i mer än det redan antydda afseendet, nämligen novellen

"PENGAR"

af ERNST AHLGREN.

Berättelsen är ny i det den är skriven i senaste tiden af en af Sveriges nyare författare behandlar ett "nytt ämne" eller rättare ett gammalt ämne i ny, modern åskådning samt är äfven, så vidt vi kanna ny såsom följetong. Författarens stil och berättartalang äro fortränliga i och för sig, utan hansyn till berättelsens innehåll och förtjänster, hvilka vi med detta papekande vilja lemna åt en hvar läsare att själf bekantgöra sig med.

Anmälan.

Önskande våra läsare en god fortsättning, taga vi tillfället i akt att tillkännagiva, det tidningen kommer att utgifvas hvarje helgfri Torsdag i sitt nuvarande format, till dess vi, uppmuntrade af landsmännens intresse för en svensk veckotidning i Canada, kunna förstå densamma.

Så vidt vi förmå skola vi försöka att fylla de anspråk, som rimligtvis kunna ställas på en svensk veckotidning i Canada.

Tidningens politiska tendenser komma att blifva desamma fortfarande som hittills, och vi skola uppbjuda alla våra krafter att göra innehållet så omväxlande som möjligt.

Nyhetsafdelningarna komma att egna sig särskild uppmärksamhet. En ny, intressant och spännande följetong kommer att taga sin början i detta nummer.

Högaktningfullt
UTGIFVARNE.

En omtyckt tidning är "Montreal Witness", som under det gångna året frät sitt 50 års jubileum. Under hela sista året har hvarje lördagsnummer innehållit skildringar och hägkomster af många af de tidigaste prenumeranter, som ännu leva. Alla dessa hafva utan undantag prisat tidningen för den hjälp och de råd, de haft ut ur dess spalter. Som ett exempel anför vi följande:

"Ett vänligt råd."
(Till redaktören af the Witness.)
H. H.
Min första tanke att prenumerera på er utmärkta tidning fick jag af en

prest, som från predikstolen fördömde dålig och prisade god läsning. Han utpekade "The Witness" som den bästa familjetidning, intressant både för gammal och ung. En kort tid efteråt prenumererade jag på tidningen och har nu hållit den i öfver 20 år, under hvilken tid jag haft både nytta och nöje af densamma.
John W. McKenzie.

Genom särskild öfverenskommelse med redaktionen af The Witness kunna vi till våra prenumeranter för år 1917 lemna både "Canada" och "The weekly Witness" för endast \$1.25 i förskott.

SKANDINAVISKA NYHETER. SVERIGE.

Stockholm. Konungens jubileumsfond. Aktiebolaget Separator har till denna fond skänkt 50,000 kr. Norrköpings arbetareförening har beslutat att af tillgängliga medel till konungens jubileumsfond anslå 1,500 kronor.

Hvad skall det kosta att restaurera slottet? För att, om möjligt, nedbringa den vid detta års början uppgjorda kostnadsberäkningen för slottets restaurering, som slutade af 557,024 kr. 72 öre, har stathållarembetet anmodat slottintendenten att låta infordra förnyade anbud af arbetet; och sådana ha inkommit dels från F. E. Nyman af 163,083 kr. 75 öre för mureriarbetena och dels från bröderna Gustafsson af 266,938 kr. 38 öre för stenhuggeriarbetena. Under förhoppning att ytterligare förändringar i arbetsmetoderna skulle kunna genomföras under restaureringens fortgång, har slottintendenten antagit, att för öfrigt ett belopp af 69,977 kr. 87 öre skulle vara tillräckligt för ändamålet, så att slutsumman blifve jemt 500,000 kr.

Riksmarskalksmbetet har föreslagit, att restaureringsarbetena skulle börja 1898 och fortgå under 5 år.

Högsta vinsten i teaterlottet af 1898 eller 30,000 kr. har tillfallit en skomakare i Tierp, Upland.

Visby på utställningen. Gotlands turistförening ernar på sommarens utställning i Stockholm exponera en i målad gips utförd reproduktion af norra delen af Visby med ruiner, murar och torn, hans eatiska byggnader m. m. Verket kostar 2,000 kr.

En extra förplägning i sjäfn. På konungens namnsdag inträffade i Vaxholm en tilldragelse, som sedan lifligt kommenterats. Med anledning af dagens betydelse hade konungen till artillerimanskapet såndt som extra förplägning ett parti spirituosa. En artillerikonstapel vid namn A. Olsson blef beordrad att gå ned till hamnen och hemta upp pansen, som konungen skickat. Konstapel Olsson vägrade emellertid att verkställa ordern under förklaring, att han af religiösa och samvetsbetänkligheter såge sig förhindrad att efterkomma den honom gifna befallningen. Han erhöill den ena stränga tillsägelsen efter den andra, men vägrade ihärdigt att lyda. Slutligen infann sig en sergeant och nu ärdtligen begaf sig Olsson ned till hamnen. Man trodde, att han låtit sina samvetsbetänkligheter fara och ville foga sig i det oundvikliga. Olsson utförde emellertid ordern på det sättet, att han nedkommen till hamnen — kastade all kungapansen i sjäfn. Då saken blef känd af vederbörande befäl, häktades Olsson. Majorsförhör har, meddelar Sv. Morgonbladet, hållits, men resultat af detta är ännu ej känt.

Den dosligt bekante emigrationsagenten i New York O. A. Sjöström, som "på kristlig grund" lurade sina landsmän, har aflidit i Stockholm. När uppgiften om Sjöströms död först blef bekantgjord här i Amerika trodde man, att det möjligen kunde vara någon annan Sjöström, hvarför C. W. Holm i Fitchburg, Mass, skref till Stockholm för att få säkra underrettelser. Han har nu erhållit till

svar, att omskrifne O. A. Sjöström verkligen aflidit.

— "Christus Immanuel" och hans himlafärd. Ett egendomligt mål här i dagarna blifvit anhängigtgjordt vid Stockholms rådhusrätt.

En person boende å Söder har utgifvit sig för att vara helbregdagare genom tron och i still dermed aflagt sitt ärliga, borgerligt klingande namn för att i stället kalla sig "Christus Immanuel". Han lär ha fått uppenbarelse om, att han en af dessa dagar tillsammans med en utvald skara skall få äfuga ett besök i himmeln. Och så otroligt det än kan synes, har han lyckats dupera en del lätrogn, som anmält sig såsom spekulanter, hugade att deltaga i himlafärden.

En af dem, ett fruntimmer, förklarade sig vilja följa med "Christus Immanuel", på vilkor att hon till färden finge en purpurmantel och en guldkrona, värda minst 500 kr. "Christus Immanuel" beviljade emellertid endast 150 kr, men för detta belopp kunde det stackars fruntimmer ej anskaffa någon tillräckligt elegant utstyrelse.

Målet i fråga är dock icke väckt af henne, utan af en annan person, en gift qvinne, som stämt "Christus Immanuel" derför att han utspridit det ryktet, att hon skulle följa med honom på himlafärden.

För att bevisa, att deri ligger en ärekränkning, kommer ett stort antal vittnen att höras, och då komma tvungen många kuriösa saker i dagen. Käranden yrkar straff för det svåra ryktets utspridande, skadestånd och rättegångskostnader.

"Christus Immanuel" eller, som hans borgerliga yrke och namn lyder, värfverföreståndaren E. J. Larsson, har äfven dragits inför rätta af vindragaren E. J. Kihlberg, för det han tillskrifvit honom ett bref, under tecknad "Gud, Satan, Djävulen", i hvilken skrivelse han på det högsta kränkte honom och hans hustru Vendia Kihlberg. Rådhusrätten har nu dömt Larsson till 200 kronors böter, 150 kronors skadestånd samt rättegångskostnader och protokolls-lösen.

Göteborg. Dödad af tåget. Uppgående natttåget från Göteborg öfverkörde och dödade den 10 dec. torparen J. Östlund. Hans lik fanns på banan i närheten af Skebo kvarn med båda benen afskurna.

En half million från Göteborg tror man skall komma konungens jubileumsfond till godo. Det talas åtminstone om mycket stora summor som de rika Göteborgarne skulle vara sinnade att släppa till.

Hudiksvall. Toddy i ämbar. Ett bröllop hölls för någon tid sedan i Hudiksvallstråket; hvarvid af fjortals liter spritvaror tillagades toddy i glas, utan i ämbar. Brudgum, uppappare och gäster försågo sig så rikligt att de måste intaga liggende ställning, och följande morgon måste en del hemföras på källkar.

Hernösand. En förmögen institution är Hernösands sjömanshus. Från 1894 hade det en kapitalbehållning af kr. 194,391. 78, hvilken summa under följande steg till kr. 211,851. 97. I pensioner och underhöll utbetalades under 1895 kr. 6,952. 05. Till innevarande år utgjorde kapitalbehållningen kr. 196,494. 63.

Skara. Tre syskon i sampa graf. Den 4 dec. begravdes å Longs kyrkogård i Västergötland hemmansägaren A. J. Svenssons i Tubbeltorp alla barn, 3 till antalet. De hade aflidit i difteri, meddelar "Skara Tidning".

Östersund. Under skridskoåkning på Östersunds hamn drunknade den 8 dec. på aftonen 30-åriga snickaren vid mekaniska verkstaden Jonas Gustafsson.

Uppmuntra "Canada",

PENGAR.

NOVELL
af ERNST AHLGREN.

Byn egde icke mer än en enda gata, om den ens kunde bedras med detta namn, ty den var helt enkelt en mindre väg, utan spår af stenläggning, och oförsvarligt illa hållen. Vid ena ändan lågo en 5, 6 dälja hus i en rad, vid den andra sågos några bondgårdar, på så långt afstånd från hvarandra, att en tämligen stor trädgård fick plats emellan dem. Dessa gårdar kunde vara respektabla nog, med sina breda långor och sin regelbundna fyrkant, men mot den, som vandra framåt vägen, sågo de rätt ovänliga ut, ty alla vände de ryggen till, d. v. s. de lågo med ut-husbyggnaderna utåt. Endast på ett ställe, der man lemnat porten öppen, kunde man se in på gårdsplatsen, der en levande varelse syntes, utom en hönstarell, som gick och sprätte i halmen.

Det hade varit en kall och regnig sommar; nu var det också slut med den. Med händerna nedstuckna i fickorna på sin fränvuxna pälet, kom en ung flicka glänsande framåt gatan. Hon såg glad och hurtig ut; gången hade icke en stadsmans trippande behag, snarare en halfvuxen pojkes slängande fasoner. Med bekymmerlös min granskade hon himlens grå skyar, för att se om det drog upp till regn igen. Derefter öppnade hon dörren till ett af de låga husen och steg in i förstugan, hvilken var jämt och stor, att dörrarne kunde gå förbi hvarandra. Hon öppnade äfven nästa dörr, under en ringlockas ursinniga skrammel.

Detta var byns enda diverseshed, det enda ställe der man kunde köpa tobak, kaffe och socker. Ett riktigt kyfe för resten—lägt, mörkt och nedrokt—och så denna skräpiga lukt af gräppapper, såpa och hvad det är allt för något!

En ung man stod bakom disken, med armåbarna på den och hufvudet lutadt öfver en bok. Hans växande var lika ljus och vänligt som bodens mörkt och otrefligt.

Vid den ungs flickans inträde rätade han upp sig och bugade. Han såg ganska godt ut. Det blonda håret var välgigt, glänsande som silke och aldeles tillbakastrukt. Hyn var qvinnligt ljus och det kunde aldrig finnas ett per ögon mer blå än hans. Det var en viss intelligens, som glänste bakom glasögonen, men det låg någonting förtryckt i hela ansigtstrycket, och kring munnen märktes ett drag af vekhet, som, förstärkt med en enda nyans, skulle öfvergå till svärmod. Det fanns ingenting käckt, ingenting manligt hos honom; han liknade en af dessa plantor, som af brist på ljus få hvita blad i stället för gröna.

Det föll icke gerna någon in att säga ett ovänligt ord till Axel Möller. Det fanns detta oförklarliga i blick och hållning, som alltid tycktes be om ursäkt. Man kände en ovilkorlig medömkan, och ändå var han hvarken sjuk, eller gammal, eller fattig.

Till och med Selma Bergs polkfasoner blefvo något dämpade, när hon tågade med honom.

— Jag kommer inte för att handla, sade hon i det hon gick fram till disken, — jag kommer för att be er om någonting.

— Mig? — upprepad han gladt, och en svag rodnad rann upp på hans kinder. Hon kände sig förlagen. De hade ju visserligen träffats några gånger i prestgården, men det var väl i alla fall rysligt påfugt, det här. Hans skygghet meddelade sig åt henne, och hennes fingrar lekte nervöst med den lösa tråden på seglarnsullen.

— Richard har talat om, att er morfar har en massa teckningar och utkast af er morbror.

Det glänste till bakom glasögonen, let var ett slags Öst bejakande.

— Jag ville... ah jag vore så tacksam, om ni ville be er morfar... Jag skulle vara så rysligt glad, om jag finge se dem.

Den unge mannen teg och tycktes sveka.

Selma rodnade så att tårarna stego henne i ögonen. — Hon hade väl varit förskräckligt framfusig.

— Eller ni tror inte att er morfar...? — Morfar, jo. Han vet ingenting rolligare än att visa allt det der. — Han beaktade sig ett ögonblick. — Jag skall gå in och säga till mor, — sade han raskt, in och gick in i familjens rum och återkom efter några ögonblick.

— Var så god och stig in, — sade han och höll dörren öppen.

Selma hade endast sett gumman i kyrkan, men denna skarpnasta fysionomi kom man nog ihåg, sedan man sett den en gång.

Sonen presenterade, och den unga flickan yttrade några urskuldande ord för sin djärfhet. De upptogs tämligen sursött, men Selma brydde sig icke derom. — Hon kände till mor Möller, som man känner hvarandra i en sådan liten by, och hon visste att gumman aldrig brukade vara ålskvärd. Hvad hade hon dessutom, med kärigen att göra? Och så stack hon händerna i sina kappfökor och antog en äkta gatpojksuppsyn. Det var hennes vanliga utväg, när någon visade sig ovänlig.

Hennes nyfikna blick fög kring rummet och stannade så vid en liten taffla, som hängde öfver en byrå. Det var bäst att se sig om nu; man kom väl inte ditt oftare.

— Har er morbror målat den? — frågade hon vänd till den unge mannen. Men innan han kunde svara, föll modern in:

— Nej, det har Axel gjort. När han var barn klåpade han med sådant der.

— Annars ni bli målare?

— Nej, det ämnar han inte. Vi ha haft en målare i släkten, och det har varit, mer än tillräckligt.

— Hvad det är bra gjort. Herr Möller har bestämt ärt anlagen efter sin morbror.

— Då är det också det enda han ärt efter honom, och det var inte mycket att ha. Det vråktes bara ut pengar på honom, och när han dog lemnade han ingenting efter sig annat än skuld.

— Men tänk — ett sådant namn!

— Man lever inte af det, skall jag säga fröken.

Mor Möller knep ihop läpparna på ett sätt, som objäligt afskar samtalstråden.

Selma kastade en blick på den unge mannen. Han förstod henne.

— Morfars rum ligger här ute, får jag be er gå den här vägen?

Med en afskedshälsning för värdinnan lemnade Selma rummet, och när hennes ledsagare stängt dörren efter dem, drog hon en lättadens suck.

De gingo genom ett formak, — stelt, smaklöst, symmetriskt. Man kunde komma i frysning bara af att se på det.

Nästa rum bar en helt annan prägel.

— Det är mitt, — sade herr Möller.

Selma såg sig omkring. Hon hade denna väkna blick, som uppfattar allt, såda in i de minsta detaljer.

Det var ett tordigt rum, men det såg behövt ut. Man skulle kunna sitta der timvis och ändå ej känna sig ensam, till den grad hade egarens smak tryckt sin stämpel på allt.

— Ni läser mycket, — sade gästen och såg sig omkring.

— På hvar ledig stund.

— Hvad för något? — frågade hon och betraktade ryggen af några band, som forskret sig från en ländlig kokauktion, — ah, romaner! Läser ni ingenting annat?

— Jo, poesi; det tycker jag bäst om, och så historiska arbeten. Läser fröken aldrig romaner?

— Jo, det förstås, men jag läser också filosofi och fysik.

Hennes oetterhärmliga ton gick aldeles förlorad för honom; han var allt för naiv för att skratta. Tvärtom, han kände nästan beundran.

— Är det inte svårt? — frågade han skyggt.

— Det beror på hur man tar det, — svarade hon lätt. Hon böjde redan känna sin öfverlägenhet.

— Spelar ni fiol?

— Ja, ibland.

— Af hvem har ni lärt?

— Jag har lärt mig det själf, mor har aldrig velat kosta på mig.

— Och det der lilla pianot, är det också ert?

— Ja, men det är mycket dåligt, jag önskar jag hade råd att skaffa mig ett nytt.

— Råd? — eftersade hon. Man visste ju att mor Möller var rik.

— Ja, råd, — upprepad han leende. Hon nickade för sig själf på ett mycket förnumtigt sätt, som tycktes säga: nu förstår jag.

Öfver allt i rummet fanns så mycket som kunde locka, allt sådant som skulle förtjusna en skolpojke som "sam-lar." Mossor och stenar, stora snäckor, pillspetsar af flinta, och — det bästa af allt! — ett litet akvarium af primitivt beskaffenhet, med "vattenbusar" och ödlor uti. Men det kunde icke passa sig att stanna der längre, och så gingo de vidare.

Genom en liten gång eller förstuga kommo de till gubbens rum.

— Morfar, fröken Berg ber att få se norrbors teckningar, — sade hennes ledsagare i det han steg in och höll dörren öppen för henne. Hans stämma hade här en helt annan kläng än nysa.

Gubben satt i kånstolen vid skrifbordet och läste. Han reste sig och såg glasögonen på pannan. Det var anmärkningsvärdt hvad dottersonen liknade honom, men gubben såg raskare ut.

—Välkommen, sade han hjärtligt och räckte henne handen. —Jag är mycket påfågad, sade hon med en frimodig blick i den gamla ansigtet, men för mig finns ingenting roligare än att teckna och rita; jag är alldeles följt med det... och när jag nu visste att här fanns så mycket att se... Frestelsen blef för stark. —Hon brast ut i ett omotiveradt litet skratt. Det klingade friskt och gubben tyckte om hennes. —Axel stod midt på golvet och vägrade på det ena benet, än på det andra, med en min som om han stod och njöt af något. —Det var så snällt, så snällt, sade gubben och klappade henne trohjärtadt på axeln, som om de varit gamla bekanta.

Dottersonen såg sig omkring med synbart välbefogad, fast allt detta måste vara så oändligt gammalt för honom. —Fröken, sade han plötsligt, hvad tycker ni? —Han pekade på en litograf, som hängde mitt emot fönstret, öfver sängen. —Den unga flickan stod stilla och barra såg. Det var själva tanken i denna taffla som slog an på henne—hon, som ännu ledde till häften i barndomens regoverid. Der var den ju lifs lefvande, med sköna sagoväsen, svärtska och förtrollande som själva sommarnatten. Det var någonting för henne!

Axel Möller var färdig att hålla andan, så rädd var han att säga. —Här i morfaderns rum hade de tagit grodd, alla de frön, som naturen nedlagt i hans sinne, här hade de spirat upp utan ljus och ljus—sjukligt och förvridet—och här hade han haft sig i den gamla dyrkan af den bortgångne. För honom var det som om konstnären ande dröjt sig kvar här, och när hon nu stod der i tyst beundran, så var det för hans Gud hon böjde sig. —Aftångningen från världen i förning med moderns hårdhet, hade från barndomen kommit hans viljekraft att krympa ihop till en divarkropp, medan fantasien växt ut, så att den kunnat fylla en jättes huvud. Han var en af dessa naturer, som tro sig skapade att lida, endast för det fått förmågan att gifva sig hän i en stämning. —O, så hänförelse! utropade Selma och sprædte ut med fingrarna i sina kappfickor.

Det inträdde åter en andaktigt tystnad. —Hennes Åhörare hade intet sinne för komik, och motsättningen mellan hennes fullväxna frökenförhållning och denna oförflakade slynfasoner fanns icke till för dem. —Och hvad är det här för något? sade hon och slog med handen ut mot de andra tafflorna, som klädde väggarna. —Hon kunde ju inte bli stående der och beundra i all evighet, heller!

—Alltsammans efterbildningar af hans arbeten. Det brukade han alltid säga till dem till mig. Och den här oljemålningen är en modellstafie af hans egen hand, sade gubben med stolthet. —Det var en aukent kropp och ett fullt huvud dukigt utfördt. —Uch, så fastligt—sänkte Selma på sitt pensionspråk, men sade ingenting. —Det skymmer, så. Kan jag inte få tända morfars lampor? sade Axel. —Hvad jag var dum som kom hit så sent!—klagade Selma, men det kommer sig af att jag gick en timma på vägen och undrade om jag skulle våga eller inte.

—Nu skrattade de, och så var isen bruten, hon kände att hon var deras gästling. —Får jag taga af mig kappan? sade hon. Och gubben hjälpte henne själv, medan dottersonen tände lampan och tillade den gardinen. —Det var som om de gamla möblerna bara blef det. De föreföllo ej längre gamla och kantiga. Allt passade så förträffligt ihop; det var idel gamla minnen och gamla historier. Hvad man hände sig hemma i detta rum!

Dottersonen stälde mortaderns stol till rätta och bjöd gästen taga plats der. Det glada uttrycket forskånade honom; han såg hufvudsakligt ut än vanligt. —Vill nu morfar ta fram portföljerna? sade han. —Den gamle öppnade pålpeten och började plocka ut sina skatter. Selma hoppade fram och satte sig i länstolen. Hvad man kunde vara fri hos dessa människor!

Hon lade sig tillbaka öfver ryggsätet för att se på rummet bakom sig. Lampekonst föll från sidan öfver hennes uppåtvända ansigte och belyste klart den kläcka, utvecklade figuren. Vaeker var hon icke, snarare motsatsen, men det var en friskhet, som påmint om en moilt i vinterdag med snö och bjällerklång. —Detta rum behagade henne. Det fanns ingen halft, det var helt hvad det var. Med obeskripligt nöje såg hon sina kläckar glida kring väggarna och hyllor. Der var så instoppadt; ingen plats var lemnad tom. Och så var alltting så mörkt, det riktigt såg lampakonen till sig. Och tänk hvad det måtte vara re-

ligt att få riva omkring i alla dessa kapp och läder! Hon skrattade till. —Här är bra trefligt! —Hennes glädje gaf återken i den unge mannens ansigte. Han stod och såg på henne. —Se här, sade gubben och lade en hunda studier på bordet. Så drog han fram en stol bredvid hennes, för att kunna förklara allt; och dottersonen stod bakom för att se öfver hennes axel. —Axel gaf den gamle en liten tryckning med handen. Han fann icke det stora uttrycket fullt passande. Fröken Berg var ändå en fin dam, och morfar skulle hålla på sin värdighet. —Selma såg upp och tog med en blick, som tycktes säga: låt honom tala. —Baronen var allt bra; hederlig, fortsatte gubben, för han hjälpte honom hela tiden, när det knep.

För den gamle släktmännen fanns det icke mer än en baron i världen, och det var den, vid hvars gods han haft anställning. —Och så blef han vid att berätta. —Selma hade detta sätt att helt och deladt höra på, hvilket gör ett så angenämt intryck på den som talar, och hennes lilla eftertänksamma min verkade med styrkan af ett raffineradt smicker. —Allt föreföll henne så öfvermåttan intressant—rummet, människorna, berättelsen. —Nu hade hon glömt den fantastiska tafflan der borta, med mänskenet och necken.

—Och under allt detta stod den unge mannen bakom hennes stol och njöt af den glada trefnad hon fört med sig. För honom var hon någonting så helt annat än det vanliga, ty till moderns hus kom sällan andra fruntimmer än bondgumior, eller då och då en rik åbodontter, som helsade på systern och då sökte visa sig så fin och förnäm att hon knapt kunde tala och röra sig som en vanlig människa. Med en blandning af bonddrighet och penningsfogd afskydde mor Möller allt hvad "stånäpessoner" heite, och trots alla böner kunde hon icke förmås att låta dottern begagna hatt. Schallet skulle det vara.

Det blef sent, men Selma tycktes ej lägga märke till det. Här fanns ännu så mycket att fråga om och taga reda på. Det glädde hennes båda yrdar, och på samma gång erforo de en viss anslan, som när en liten foxel dristigt hoppar in i rummet, och man är rädd ett med en enda rörelse påminna honom att han icke är på sin plats. Det är en sådan härlighet att se hans trygga tillförsigt, och ändå vet man ej hvilket ögonblick han flyger derifrån. —Ibland, då hon fann en teckning, som hon tyckte bättre om än de andra, kastade hon sig tillbaka mot ryggsätet och såg upp i den unge mannens ansigte, för att se om han delade hennes beundran. Då mötte hon alltid hans blick, leende mot henne, men med ett visst drag af svårmod.

Och han såg henne i full belysning. —Hon hade en bred hvit panna, öfver hvilken det gula håret föll i en stripp lugg, näsan var liten och af en putsnästig modell, hyn det friskaste man kunna tänka sig, och de tunnna läpparne voro så klart röda, att de tycktes målade. Men kanske föreföllo de så emot hakans hvithet. Nedre delen af ansigtet var lika skarp och spetsig som den öfre bred och fast. Det gaf henne ett egendomligt utseende af beständighet, på sånämig gång som det gjorde henne ful. —O, så sent det är, och nu är det alldeles mörkt! utropade hon och sprang upp så häftigt att Axel fick en knuff af stolen.

—Hvad kan klockan vara?—Hon vände huvudet i alla riktningar för att få syn på den.—Halt! så blir jag aldeles olycklig för farbror och faster; jag hinder icke hem till kvällmat. —Hon för bort till sängen, der kappan låg, och ref den på sig i en handvändning. —Tusen tack för detta roliga, sade hon och skakade hand med gubben, under det att hon behändigt fäste hatten med den lediga handen.—Men—ack om jag vore hemma!

—Jag skall följa fröken, sade Axel. —Ja det är godt och väl. Men—så mycket skam jag får! —Axel öppnade dörran. —Kan man icke komma ut någon annan väg än genom far mors rum?—sade hon hastigt. —Jo, genom den här förtugan,—svarade han och påände sjelf en lättad dervid. —De komma ut på den lilla bygatan. Det var mörkt och ett lätt dugregn slog emot dem. —Vänta ett ögonblick, så skall jag springa efter morfars paraply. —Han sprang in och kom strax igen, hvarefter de bekväo sig i väg. —Hon gick tätt intill honom, ty han höll paraplyen. —Vi gå väl ginvägen om banbanken?—sade han. —Ja,—svarade hon. Och så tego de en stund.

När de komma till ertiden komnade han, och de gingo in på den släta järnvägen mellan skenorna, der marken var hoptrampad af banvakternas steg. —Går ni icke bättre om ni håller mig om armen?—frågade han. —Hon tänkte efter ett ögonblick, om det kunde passa sig, och så tog hon hans arm. —Regnet amnatrade mot paraplyet, ty det blåste starkt. De höllo jämna steg. —Det är härligt att höra hur andra brutit sig en bana,—sade hon. —För mig är det nöjesakande. —Hva då? —Jag ser hur alla andra komma fram i världen, men icke jag. —Hvarför icke? —Men hvarför har det då icke blivit af förr? —Pengar, pengar! Mor bryr sig om ingenting i hela världen annat än pengar. För begrep jag det icke, nu ser jag det. —Hon höll fastare om hans arm än i början, och den ömsesidiga skyggheten var försvunnen. Hon märkte att han skulle ha lust att tala med henne som med en gammal förtänlig människa. Det var ju nästan en uppgett att fylla! —Berätta,—sade hon hastigt. —Hvad? —Allting. Tror ni icke att jag kan tala? —Det finns ingenting att tala om; ingenting, som kan roa någon. —Roa!—utbrast hon föraktfullt. —Precis som om hon icke för länge sedan vuxit ifrån att bli road! —Hm. —Det uppstod några ögonblicks paus. Nu var hon stött.

Han märkte det. —Kan det intressera fröken?—sade han trevskamt och med en viss vekt. —Ses,—sade hon eftertryckligt och ryckte ett tag i hans arm. Det var hennes sätt, när någon af pensionskamraterna hade något på hjärtat, som icke kunde komma fram. —Ack, fröken, om min syster vore det ringaste lik er! —Hur är hon då? —Hon bryr sig om ingenting—ingenenting alls—och jag känner mig så gräsligt ensam. —Men ni har ju er morfar. —Han är så gammal så. —Och så har ni ju min kusin, Richard. —Skilnaden är så stor. Han vid universitetet, och jag mellan disken och smuskgagen. —Och så har ni ju mig. Hvad var det nu? Berätta!

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

han, och de gingo in på den släta järnvägen mellan skenorna, der marken var hoptrampad af banvakternas steg. —Går ni icke bättre om ni håller mig om armen?—frågade han. —Hon tänkte efter ett ögonblick, om det kunde passa sig, och så tog hon hans arm. —Regnet amnatrade mot paraplyet, ty det blåste starkt. De höllo jämna steg. —Det är härligt att höra hur andra brutit sig en bana,—sade hon. —För mig är det nöjesakande. —Hva då? —Jag ser hur alla andra komma fram i världen, men icke jag. —Hvarför icke? —Men hvarför har det då icke blivit af förr? —Pengar, pengar! Mor bryr sig om ingenting i hela världen annat än pengar. För begrep jag det icke, nu ser jag det. —Hon höll fastare om hans arm än i början, och den ömsesidiga skyggheten var försvunnen. Hon märkte att han skulle ha lust att tala med henne som med en gammal förtänlig människa. Det var ju nästan en uppgett att fylla! —Berätta,—sade hon hastigt. —Hvad? —Allting. Tror ni icke att jag kan tala? —Det finns ingenting att tala om; ingenting, som kan roa någon. —Roa!—utbrast hon föraktfullt. —Precis som om hon icke för länge sedan vuxit ifrån att bli road! —Hm. —Det uppstod några ögonblicks paus. Nu var hon stött.

Han märkte det. —Kan det intressera fröken?—sade han trevskamt och med en viss vekt. —Ses,—sade hon eftertryckligt och ryckte ett tag i hans arm. Det var hennes sätt, när någon af pensionskamraterna hade något på hjärtat, som icke kunde komma fram. —Ack, fröken, om min syster vore det ringaste lik er! —Hur är hon då? —Hon bryr sig om ingenting—ingenenting alls—och jag känner mig så gräsligt ensam. —Men ni har ju er morfar. —Han är så gammal så. —Och så har ni ju min kusin, Richard. —Skilnaden är så stor. Han vid universitetet, och jag mellan disken och smuskgagen. —Och så har ni ju mig. Hvad var det nu? Berätta!

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Han teg ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållt i den. —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till. —Hon teg. —En qvinnlig instinkt sade henne, att hon blott behöfde tid. —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bli till fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt. —Jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det. —Men hvarför blir ni då ingenting annat? —Mor vill inte. —Hvarför det? —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att lefva på. —NA? —Kan jag uthärda! det der svarta klyft dag ut och dag in? —Men hvarför reser ni icke ut? —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre. —Men ni är ju myndig! —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver? —Här ni icke faderneart? —Det lät gruffligt snufvornuftigt, men han lade ej märke dertill. Sådant gick alltid förordad för honom. —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman. —Hon är ju rik? —Ja, man säger så. —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det? —Han teg ett ögonblick inför denna fråga. —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt. —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert. —Hvarför det? —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges. —Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vore sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.

Nytt under solen!!

'En Fotografisk Resa'

Jorden rundt.

BILDER FRÅN Norra Amerika

WINNIPEG.

P. P. Borgmans jordfästning ägde rum juldagen i Sv. Lutherska Zionskyrkan, som var smakfullt dekorerad med granar, pryddes för randet af kyrkans största högtid. De hade delvis behängts med sorgtecken bland hvilka syntes ordet "farväl". Någon allvarigare påminnelse om döden och lifvet kunde ej gerna hafva givits den talrika skaran, som derjemte på ett värdigt och allvarligt sätt af pastor Udden uppmanades att taga den aflidnes ovantade slut som en synnerlig uppmaning att alltid vara beredd på döden. Efter den högtidliga akten bars kistan af herr konsul Smith, Sörensen, Winberg, Smith, Simonson och Forslund ut till likvagnen, som förde stoftet till dess sista vilorum på St John's kyrkogård, hvarst kistan med öfliga ceremonier nedsänktes i samma graf, som döljer stoftet af en, för några år sedan hädangången, minderårig dotter till Borgman.

Som synnerlig uppmärksamhet och erkänsla på den aflidnes duglighet och omtäckta personlighet deltog mr Stewart, överingenjören för C. P. R. S. vestra division och hans assistent mr Woodman, som "chief mourners", hvarjemte ett större antal släktar slöto sig till processionen. Sällan har Manitoba visat ett så strålande väder! Måland var det för att hedra den hädangågne, som, oaktadt han ej till i blodig strid, dock dog under fullgörandet af sin plikt. Han lemnar ett afvundsvärdt minne och namnet *svensk* har fått ännu bättre klang.

Frid öfver hans stoft!

Hallonqvists svenska sill, rekommenderas på det bästa.

123 barn föddes härstädes under december månad, 70 mankön och 53 kvinnökön. 43 giftermål ingingos.

Herrskapet Bensons, 428 Fonseca gatan, lilla son döptes den 28 dec. Ett antal vänner voro inbjudna jemte faddrarne.

En protest har inlagts mot mayor McCreary's val på grund af "majority" egendomsförhållanden, hvilka ej sägas vara lagenliga.

Trafiken hindrades betydligt genom den sista stormen, då en massa lös snö fyllde upp flere skärningar på de olika banorna.

Ordinarie halfårsmöte hålles af den skandinaviska arbetare co-operatur föreningen torsdagen den 14 nästkommande januari för val af ny styrelse allmänheten inbjudes vänligt.

Storartade anordningar göras för Madam Albanis konsert den 22 ds. Extra lag väntas från flere håll och affären kommer att bli något "noch nie dagewesenes".

General Superintendenten Whyte har rest till Montreal för att rådgöra med banans direktion angående nästa sommars arbeten. Mr Whyte har lofvat att söka intressera bolagets direktion för aflidne Borgmans familj.

B. Janson, förmän i Engineer's Department of C. P. R., afreste ve- sterut i måndags efter några dagars hvila. "Ben" visade sitt intresse för kamraternas, Borgmans, familj genom att upptaga en större subscription för enkan och barnen.

Vår vän, den treflige och framstående bassångaren, hr Löwenmark gästas oss för närvarande. Det påstås, att han ämnade sig till nordpolen men kom helt hastigt att finna den "magnetiska" polen här och kunde ej fara längre.

Väderyggen tycker förmodligen att vi haft allt för vackert väder i december. Den sista dagen af året gret han förmodligen öfver sin godhet att låta solen skina obehindradt en längre tid. Dessa tårar fröso under nattens lopp, så att de, som äro nu hjälpa på med att personligen flacka omkring i så många hus som möj-

ligt, ej ens kunde få hjälp af "karsarne". För att ställa till mera spratt blåste gubbrackaren en massa snö öfver de halaste ställena och många har därför i otid begynt att sätta rotvor.

Vår landsmaninna, fröken Tersmeden, hade ej för längesedan en uppvisning af sina skoelever. För att förena det med det angenäma upptogs en kollekt för allmänna sjukhuset, hvarigenom en summa af \$80.00 inamlades för denna utmärkte inrättning. Fröken Tersmeden's taktfulla och praktiska tillvägagående har skaffat henne många beundrare och vänner.

Stanley pokalen, det af alla "hookykeister" så mycket eftertraktade priset, har återförts till Montreal, der den dock ej kommer att stanna länge, ty Winnipegborna ämnar ej spela andra fiol, då det gäller sport, i hvilka hänsedde våra unge män äro de främsta i Nordamerika. Vi hafva "Champions" på skridskor, velociped, hockey, lacrosse, curling och rodd, andra manliga idrotter ej att förglömmas.

Den fjydda julhelgen har passerat i lugn och frid och högtidlighällits på sedvänligt sätt i de skandinaviska kyrkorna och hemmen. På grund af bristande utrymme kunna vi först i nästa nummer lenna en fullständigare redogörelse öfver kyrkofesterna, som hafva egt rum.

Spurkad af en häst blef i lördags Mrs J. Sjögren, då hon passerade förbi ett åkdon på gatan. Isbrodden på hästens hof träffade hennes hand och åstadkom ett större hål

Skandinavian

HOTELL,

Midt emot C. P. R. stationen, WINNIPEG, MAN.

Resande tillhandahållas Rum och Spisning för \$1.00 om dagen. För längre vistande beviljas bättre villkor.

O. SIMONSON.

S. T. Handscomb & Co. Tullklararare och Köpmanna ombud. 385 Main Str. P. O. Box 745.

I landsorten boende personer, som efter- skänka varor, öfve tillskriva oss för und- vikande af uppehåll i tullkammaren. "Christian Endeavour Societies" böra sända för vår katalog af olika märken. Hemliga föreningar kunna hos oss köpa regalia och inventarier. Skrif öfver priser.

THE BLUESTORE.

BYXOR för 50 c. \$1.00 \$1.50 och \$2.00. Båsa och 15 ligaste ställe i Winnipeg att köpa kläder. 434 MAIN STR. 424.

WILLIAM FRANK.

Real Estate Broker. MCINTYRE BLOCK, WINNIPEG, MAN. Utmärkt betesland i Red River Dalen för \$1.00 till \$2.00 pr acre.

CROTTY & CROSS.

Main Str. midtemot City Hall. FASTIGHETSMAKLARE.

En fin stads egendom för \$1,500.00, bestående af hus med två lägenheter med va- rensling och nästliga bekvämligheter \$875.00 erlagges kontant och en del af denna summa kan betalas med någon annan fastighet i utbyte, resten med \$15 i mån. Nuvarande hyra \$12 pr månad.

Billigt. Godt land vid Star- buck \$1.50 pr acre, vid vest Sekria \$1.50 pr acre, en mil från Tyndall \$1.00 pr acre, 2 mil från Beaujour \$1.00 pr acre.

Godt nytt år

tillönskas alla skandinaver af

A. HALLONQUIST,

15 säckar bästa grönt kaffe har just inkommit och säljes billigare än någonsin.

5 lb. godt Kaffe \$1.00
11 lb. do \$2.00

325 Logan ave., (i d. Machray) str. Telefon 294.
Orders från landsorten expedieras pr omgående.

Canada-Pacific-Jernbanan

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. Priserna äro låga och betalningstiden 10 år; d. v. s. att köparen betalar en tiondedelkontant och resten fördelas på nio år med 6% ränta. Särskilda villkor lemnas Jordbrukare, hvarigenom de kunna göra sina afbetalningar efter hvarje års skörd. Om ni ej är i stånd att köpa land, så skrif efter våra nya pamfletter och böcker, hvilka skola visa Eder, huru man försäkrar sig om ett Home- stead af 160 acres (129 tunnland) och tillika berättar, hvilka framsteg idoga jordbrukare gjort i detta land. Skrif till

L. A. Hamilton,

Land Commissioner, Winnipeg, Manitoba. Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

MANITOBA,

den stora

SÄD- & KREATURS producerande Provinzen har hem för tusenden fler.

Fritt Regeringsland eller "Home- stead" på en del ställen i provinsen. Billigt jernvägsland från \$3 till \$10 pr acre. Nära till kyrkor, skolor och jernvägar.

Rikt Hvetenland.

Det bästa Hö- och Betes- land.

Förmånligt fiske. Kom till Winnipeg, hvarst Ni skall möta vänner, som skola gifva eder råd.

För erhållandet af närmare underrättelser, nya böcker, kartor, allt fritt, skrif till

HON. THOS. GREENWAY, Minister of Agriculture and Immigration. Winnipeg, Man.

Särskilda öfverenskommelser hafva blifvit gjorda med

ALLAN, DOMINIO & BEAVER LINIERN,

för dem hvilka önska betala öfver- larten för sina vänner från

Skandinavien

För närmare underrättelser skrif till

WM STITT,

General Passenger Agent, WINNIPEG, MAN

QUALITY

HÖG QUALITET

kläder är vårt handelsmärke. Hvad Ni behöfver är en af våra \$10.00 Kostymer — bästa värdet i staden.

WHITE'S MANAHAN, 496 MAIN STR. WINNIPEG, MAIN STR. RAT PORTAGE.

\$5.45.

Endast för en kort tid...

Ett dussin Fina Kabinetts

Fotografi-Kort

...samt ett...

CRAYONPORTAIT

i hropstortlek för \$5.45.

Baldwin & Blondal,

ATELIER - 207 PACIFIC ave.

'K' Furniture Co.

RAT PORTAGE.

Det bästa lager af alla slags Hus- gerädsaker i Canada att vilja på. STOLAR; BORD, "SIDE BORD", FÄRMÅKSMÖBLER, MADRASSER, SPRINGAR, Kuddar m. m.

Begravnings entreprenörer. Telefon 33. Natt telefon A. 383.

'K' FURNITURE CO.

GENOM ATT INSÄNDA ER

De goda hvetepriserna har försäkrat en betydlig efterfrågan på land och priserna väntas stiga. Farmar skulle köpas nu medan priserna äro låga.

Prislister sändas på begäran. Lätta villkor.

R. J. SHRIMPTON, 228 Portage Ave. Wpg.

Vi baka allt slags bröd men vårt

RÅCBRÖD

är dock det bästa.

J. T. SPEIRS.

Hörnet af Fonseca och Maple St.

T. Davis,

Grocery and Proviand Handel, Henry Ave, (nära Ellen Str.)

OGON

Undersökas Fritt!

432 MAIN ST. BARRE BROS co. Winnipeg

ROBERT WYATT.

Telefon 407. Jernhandel. 392 Main Str.

Besök oss, då ni behöfver jernvaror, spisar, kaminer, kökssaker, bleckvaror, färger, oljor eller glasvaror. Stort och rikhaltigt lager.

DOKTOR DALGLEISH.

TANDLÄKARE.

Den ende dentist i staden, som drar ut tänder smärtfritt. Tänder fyllas väl och utan ringaste obehag.

MYCKET LÅGA PRISER.

Kontor: McIntyre Block Rum 9, Main St.

FARMAR.

Uppodlade och i godt skick, eller uppodlade till intill jernväg, skolor och kyrkor.

Obs! Låga priser och lätta villkor.

GEO. A. MITTLEBURY, 459 Main st., Winnipeg.

\$18 a Week Easy.

You work right around town. A brand new class. It enables you to make \$18 a week easy. When in a quick, you will be surprised at how easy it can be done. Send us your address any day. It will be for your interest to investigate. Write today! You can positively make \$18 a week easy. ROYAL CROWN SOAP CO., Room 50, Toronto, Ont.

LANDW^m HARVEY LAND

Ett stort antal utmärkte farmar i olika delar af Manitoba utbjudas af undertecknad till Mycket Låga Priser och låg Ränta. Jernvägar, kyrkor och skolor ligga nära tillhands. Låt mig endast veta i hvilken del af provinsen Ni önskar bosätta Eder, så skall jag utsöka passande plats.

Skrif efter prislista eller besök mig på mitt kontor, 210 Portage Ave.

WM. HARVEY,

Gen.-Agent, London & Ontario Investment Co. Ltd, WINNIPEG.

ROYAL CROWN SOAP

SOAP Fritt

Bocker och Taflor

genom att insända till The Royal Crown Soap Co., Winnipeg, 26 st.

Royal Crown Soap omslag.

SVENSKA

MEDIKAMENTER,

och alla slags svenska

Salfvor, Liniment o. s. v.

DROPPAR.

Såsom HOFFMANS, THIELEMANS,

HJERTSTYRKANDE med mera. Skrif på Svenska om Ni ej kan skriva engelska. Almanackor sändas på begäran.

Fullständigt lager af PARFYMER & TOILETTSAKER

J. C. GORDON, 706 Main str.

Midt emot C. P. R. station, Winnip.

THE GLOBE SAVINGS & LOAN CO.

Penningar utlånas för att hjälpa en hvar att skaffa sig ett eget hem. För hvarje \$100 som lånas, betalar låntagaren \$1.33 pr månad under 100 månaders tid.

F. S. YOUNG, Local Manager, 393 Main Str.

JOHN ERZINGER.

Den förnämste tobakshandlaren i vestra Canada. Cigarrer, tobak, och pipor ständigt på lager. Fin-fina barberstuga och badrum.

416 MAIN STR. 416, WINNIPEG.

A. F. Banfield.

401 Main Str. Telefon 84. Box 914.

MATTOR, GARDINER, RULLGARDINER, LINOLEUMMATTOR.

Duktyger, Kuddar och Madrasser. Obs! ENDA mattboken i staden.

J. F. HOWARD & CO.

Apotekare & Kemister,

midt emot POSTKONTORET.

Begagna Hard Water Soap, är utmärkt i hårdt vatten.

Calgary-Edmonton

och

Qu'appelle-Long Lake

JERNVÄGS BOLAG

Till Salu Utmärkt

ÅKERBRUKSLAND

på Billiga och Lätta villkor.

FRITT REGERINGSLAND

kan ännu erhållas inom korta afstånd från dessa jernvägars stationer.

Välbeflägna och Goda

STADSTOMTER

vid alla stationer efter ofvannämnda Jernvägar.

Alla närmare upplysningar meddelas bredvilligt af

Osler, Hammond & Nanton,

Land Department.

381 MAIN ST. WINNIPEG.

ROYAL CROWN SOAP

UNQUALLED BATH FOR LAUNDRY OR TOILET

BEST IN THE WORLD

ROYAL SOAP CO. WINDSOR, ONT.